

(Kort bemærkning).

**Lise Hækkerup (S):**

Nej, man kan ikke tvinge kvinderne til det, men som jeg sagde i mit ordførerskab, er der mange potentielle kvindelige forskerspirer og masser af potentielle kvindelige professorer.

Man kan ikke tvinge dem til det, men man kan henstille, og man kan animere ledelserne på universiteterne til at slå stillingerne sådan op, at de også bliver attraktive for kvinderne. Og man kan henstille til universiteternes ledelser at skabe miljøer, som bliver attraktive for kvinderne.

Der er masser af barrierer, som gør, at kvinder ikke søger stillingerne. Det var det, der var min pointe.

**Formanden:**

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

**Elisabeth Arnold (RV):**

I de nordiske lande er der gennem mange år sket en udvikling, som har medført, at vi har en af de højeste kvinderepræsentationer i de politiske organer i verden. Der er 37 pct. kvindelige folketingsmedlemmer her; der er 40 pct. i Finland; der er 34 pct. i Sverige, og der er noget tilsvarende i Norge. Og andre lande spørger misundeligt: Hvordan kan det være? Hvad har I gjort? Hvordan har I båret jer ad med at få så mange kvinder ind i de politiske organer?

Vi fortæller så lidt om vores valglove og vores forskellige muligheder for at afgive personlige stemmer, som er medvirkende til, at mange kvindelige kandidater får attraktive opstillinger og bliver valgt. Og det er vi glade for, men til gengæld må vi sige, at når vi sammenligner vores høje kvinderepræsentation i politik med kvinderepræsentationen i f.eks. topstillinger i erhvervslivet og topstillinger på universiteterne, står det fantastisk dårligt til.

I nogle lande, f.eks. Frankrig og USA, er der meget høje kvindeandele i topstillinger i erhvervslivet, men utrolig lave kvindeandele i de politiske organer.

Noget af det, der er mest deprimerende, når man beskæftiger sig med disse meget skæve fordelinger, er, at det meget ofte ender med, at omkvædet bliver noget, der svarer til en kendt dansk sang, som vi synger på denne tid af året, og hvor omkvædet er »Giv tid, giv tid!«: Det skal nok gå alt sammen. På et eller andet tidspunkt lykkes det nok at få drejet skuden, og så siver denne kvinderepræsentation højere op i

systemet, eller ringene breder sig i vandet. Giv tid, giv tid!

Men det går jo ikke. Det, der er vores pligt, er selvfølgelig at analysere, hvad det er for mekanismer, der gør, at kvinder f.eks. lader være med at søge topstillinger i det private erhvervsliv, og hvad det er, der gør, at kvinder ikke søger professorstillinger. Lige så vel som det er vigtigt for de kvinder, der arbejder for større politisk repræsentation i andre lande, at finde ud af, hvad det er i deres valgsystemer, der gør, at de ikke kommer frem, og hvad det er i deres partisystemer, der gør, at de ikke bliver opstillet som kandidater.

Det dér med bare at give tid og sige: Det går nok, efterhånden siver det igennem, og så breder ringene sig, og så kommer det nok, duer altså ikke, for sådan går det ikke. Erfaringerne viser, at udviklingen går uendelig langsomt. Hvis man kigger på de statistikker, vi har til rådighed, og som viser, hvordan det er gået med kvinderepræsentationen i forskerverdenen over en årrække, så viser det sig, at det går uendelig langsomt.

Det eneste håb er, at der er flere og flere kvinder, der begynder på universiteterne, at der er flere og flere kvinder, der færdiggør uddannelser på universiteterne, og at der er flere og flere kvinder, der begynder på en forskeruddannelse. Så vi kan måske være så heldige, at der kommer en lille bitte ændring efterhånden, hvis vi giver tid og giver tid og giver tid.

Det, vi skal gøre, er selvfølgelig at give det nogle skub, som kan betyde, at udviklingen tager nogle spring fremad en gang imellem. Og jeg synes, mange af de ting, der er foretaget indtil nu, har været gode og fornuftige. F.eks. har Frejamidlerne, som betyder, at der er mulighed for at få nogle stillinger specifikt rettet mod kvinder, været en meget stor succes set fra en radikal synsvinkel.

Men nogle af de ting, der er foreslået af det udvalg, der har været nedsat under Forskningsministeriet, er også noget, man bør tage i anvendelse. F.eks. synes vi fra radikal side, at øremærkning af visse stillinger til kvinder kan være en udmærket løsning, og vi ville ikke have noget imod, at der f.eks. blev taget fat på de 40 professorater, som har været nævnt tidligere. Men der skal selvfølgelig også være flertal for det i Folketinget; der skal være flertal for det blandt dem, der overhovedet går ind for, at vi iværksætter nogle tiltag for ligestilling. Vi synes bare, vi vil sige herfra, at det faktisk er nogle